

Debreuen Nov. 24. 1856.

Kedves barátom!

Jól volt nelem a ti öpinse barátsi servé,
 sevelbe ártóhatsni boldogságonnak érve,
 de isteni gondviselési engem egy oly hölgy
 szívvel és kezevel ajándékozott meg, kiből
 szívem is oldfogom egyaránt meggyuz,
 szanuk. Ez drága Laura szoborlőről, hol
 arya főjeppő vőle; most már egy is ön
 egieren áva. Igénytelen nevelése, any
 gyali kedv helytelen jelleme subgyes,
 nemi fogját - seménylen - a soppan
 kes külföldjét. J. hó 22^{én} vátiomunk
 jegyes, s Jan. hírepen akamunk egybeletni.

Barátom! közösen nem is kár, de
nem állhatsz meg, hogy ennyire ne
tudásom, meglesz róla győződve, hogy
sorsomban főként helyszíneket nére van,
rel.

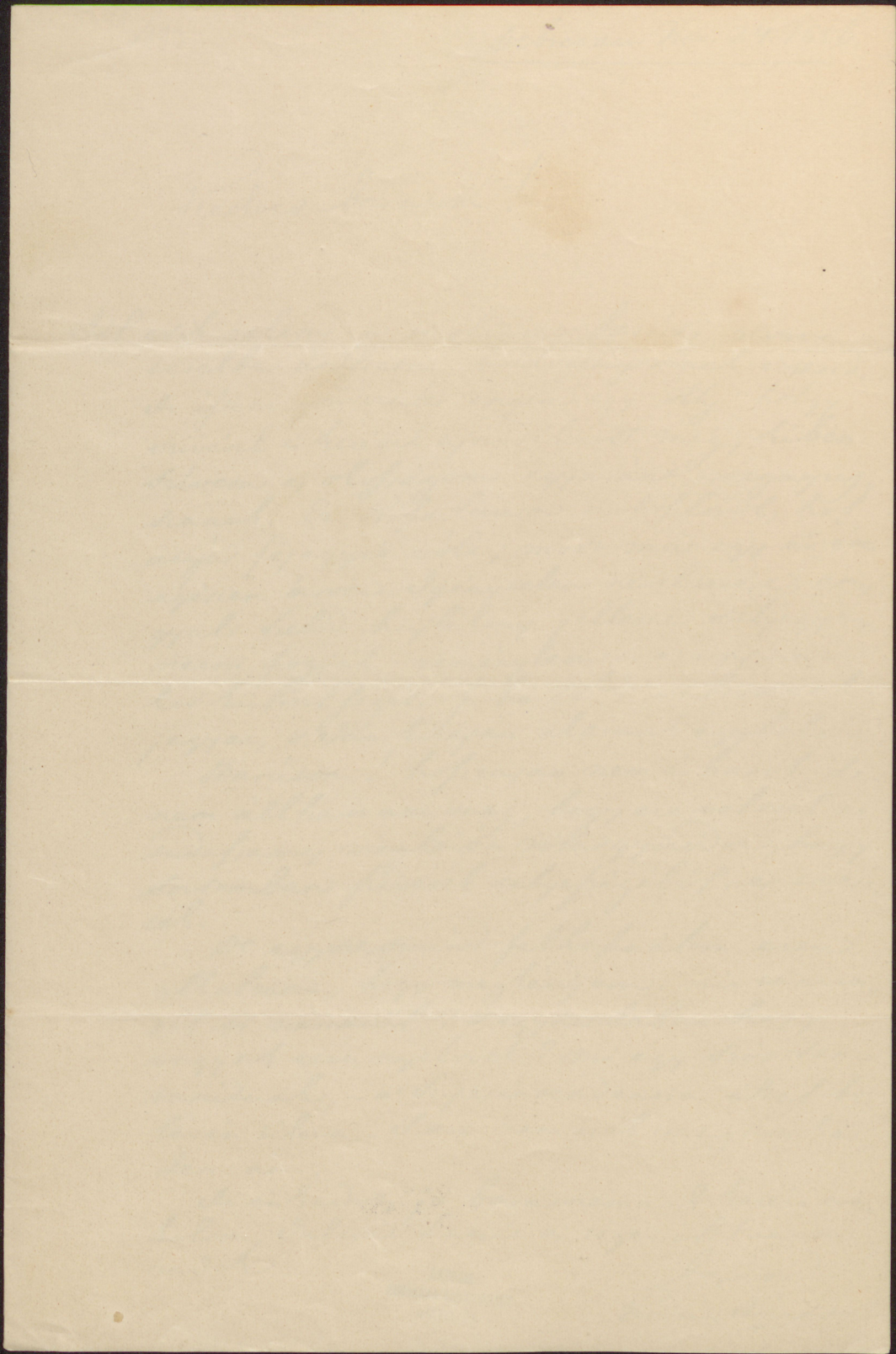
De egyiptusmin felkapnám ezen
 alkalmas, hogy megkérjem: mi van,
 és mi nem? Egyáltalában hogy
 vagy, és egy nyelvel? Mi egy szó sem
 vanitnak, - a Superintendencia által be-
 lévén kélva. - Sen nem csak megam hár,
 den ám.

Mein lieber, ja baraisnem nat bereis er,
kolom, Pulera, Laueri ei sejed iklve me,
sardok

Baron
Kovács János

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA